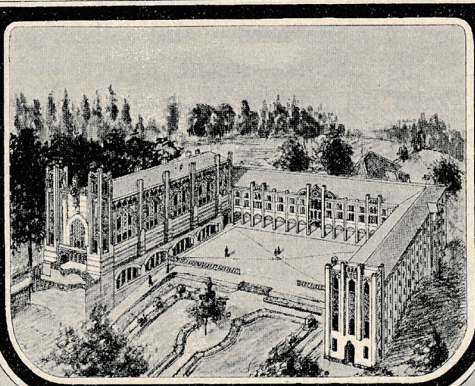
DON·BOSKO

PUSTITE·MALE PRITI·K·MENI

DAJ·MI·DUŠE

List salezijancev v Ljubljani.

Svetinja Brezmadežne.

Skrivnosten glas je v noči 18. julija l. 1830. zbudil Katarino Labouré, novico sv. Vincenca Pavl., iz spanja. Ura je bila pol 12. „Sestra Labouré, sestra Labouré“, so bile besede nepoznanega glasu.

Radovedna, kdo kliče, odgrne zagrinjalo svoje celice proti strani, odkoder je prihajal glas. Nedolžno dete, belo oblečeno in rumenih las, od katerega so izhajali svetli žarki, je stalo ob njeni postelji in jo vabilo: „Pridi v kapelo, tam te pričakuje Marija Devica!“

Sestra prestrašena od čudovite prikazni, ni vedela, kaj bi storila: bala se je tovarišic in ni upala vstati. Nedolžno dete je videlo njene misli: „Ne boj se“, je reklo, „ura je pol 12 ih, sestre spijo, nobena te ne bo opazila — jaz sam te bom spremljal.“

Labouré je vstala in šla z detetom, ki je stopalo na njeni levici. Svetilke na hodniku so se same prižigale ter jima obsvitale pot.

Prišedši pred kapelo, se odpró vrata. Bila so zaprta, a nevidna moč jih je znala odpreti. Kapela je bila razsvetljena, kakor pri polnočnici v božiču.

S svetim spoštovanjem poklekne Labouré pred obhajilno mizo in čaka. Dolgi so se ji zdeli trenutki čakanja. O polnoči nebeški voditelj naznani, da prihaja Devica.

Iz desne se je je zaslišal rahel piš, jednak šumotljenju svile. Gospa nepopisne lepote, oblečena v belo-rumenkasto oblačilo, pokrito s tenkim pajčolanom, se je približala in se vsedla na stol blizu oltarja. Labouré ni mogla vrjeti svojim očem: nepremično je zrla lepo prikazen in na tihem molila.

Skrivnosten mir je vladal po cerkvi. Nevidna moč prisili Labouré, da ostane in se približa nebeški Gospej. Z otroškim zaupanjem poklekne pred Gospo, roki pa nasloni v njeno naročje, kakor hčerka svoji materi.

Kdo bi opisal srčne občutke srečne novice, ko ji je Devica začela govoriti in jo učiti, kako naj prenaša vsakdanje trpljenje, kako naj v podnožju oltarja odpira srce in išče tolažbe. Z žalostnim obličjem ji potem napove francosko vstajo in veliko bedo, ki bo bičala svet. Zagotovila ji je, da bo pri njej vsakdo našel pomoč, in da bodo vsi, katerim bo pripovedovala o prikazni, verovali njenim besedam. Pokazala ji je tudi svetinjo, katero naj ukaže izdelati in jo s pomočjo cerkvenih dostojanstvenikov razširiti po celem svetu. Velike milosti je obljubila tistim, ki jo bodo častili in nosili na vratu.

Ko ji je Devica vse to naznanila, je zginila kakor rahla megla, ko se razširi. Nebeški sel je opomnil presrečno sestro, naj se vrne k počitku. Kakor poprej v kapelo, tako jo zdaj spremi v spalnico in ondi izgine. Ura je bila dve, ko se je Katarina vlegla v postelj.

Prerokovanje se je docela uresničilo. Svetinje so se hitro razširile. Godili so se čudeži in sv. Stolica je bila prisiljena pripoznati prikazen in priporočiti svetinje brezmadežne Device.

Don Bosko je imel veliko zaupanje do teh svetinj. Priporočal jih je svojim gojencem in sotrudnikom; sam jih je kupoval in delil med ljudstvo. Ko je v Marsigli morila kolera in ni bilo nikogar, da bi stregel bolnikom, so se ponudili nekateri starejši gojenci. Don Bosko je uslišal njih prošnje: pred odhodom je vsakemu daroval svetinjo Brezmadežne, in ni eden ni nalezel nevarne bolezni.

Nekaj črtic o salezijanskih misijonih.

Salezijanski misijonarji v Quitu.

(Dalje.)

X.

Utrujeni od težavnega pota, se drugo jutro vojakom nikamor ni ljubilo. Misijonarji so se morali skoraj prepirati, predno so jih prisilili iti dalje. Šele ob osmih so se mogli odločiti za pot.

Še bolj težavna kakor včeraj, se je pokazala pot danes: tu je bila ozka, tam blatna, tam zopet poraščena z gostim grmovjem in ostrim trnjem. Želja, da bi kmalu končali prognanstvo, je blažila bridkost utrujenim jetnikom.

Okoli treh popoldne so dospeli do Playa. Bili ste le dve koči, podobni betlehemskemu hlevu, kjer se je rodil božji Izveličar, tako ste bili revni in razdrti.

Notranjišče revnih koč je kazalo, da stanujejo ondi zamorci. Nikogar ni bilo; gotovo so iz daljave zapazili ptujce in, boječ se, zbežali.

Kakor popotnik, ki utrujen od dolge poti. komaj čaka, da more počiti, tako so naši jetniki z veseljem pozdravili revni poslopji. Toda načelnik ni maral ostati: ukazal je, naj nadaljujejo pot.

— Konji so trudni, se izgovarjajo jetniki.

— Za zdaj ni sile, bodo pa pozneje bolje počili. Tudi nimamo nikogar, da bi nam tu postregel, zavrne načelnik.

— In kdo nam bo kazal pot? Med nami je nikdo ne pozna. Če pa zgrešimo, kolika zamuda za nas.

— Po mojem mnenju nimamo daleč do boljših hiš. Sploh pa lahko pošljemo naprej vojščaka, mi pa ta čas ostanemo tukaj.

Načelnik je res poslal dva vojščaka, ki sta se pa hitro vrnila. Drugega nista videla, kot temen gozd brez vsakih potov.

Skoraj bi prenočili v tej puščavi, da bi slučajno ne našli zamorca. Bil je mladenič, močan, osornega pogleda in resen v besedi.

— Prijatelj, je še daleč v Parambas?

— Ni daleč.

— Bo mogoče priti do noči?

— Lahko.

— Dobro, ti nas boš vodil.

— Nimam časa.

— Ti plačamo.

— Za noben denar: jaz sem prost, nikdo me ne more siliti.

— Predrzneš, boš videl; te bom jaz prisilil. To rekši, ga ukaže ukleniti in neusmiljeno pretepsti.

Dobri misijonarji bi se bili zoperstavili, toda bali so se zameriti. Tudi ubogi zamorec je spoznal, da je bolje molčé trpeti in ubogati. Zvezan kakor brezumna žival, je stopal pred žalostnim sprevodom ter kazal pot. Ni bilo videti znamenja nevolje, ne slišati bolestnega zdiha — udan neusmiljenim vojščakom je šel dalje.

Zopet je začelo deževati in je deževalo do noči. Bili so premočeni, blatni od nog do glave. Ako temu pridružimo lakoto in puščobno pot, tedaj šele dobimo motno sliko njihovega trpljenja.

Po dolgem potovanju se naenkrat razširi pot. „Morda smo blizu hiš. Vse kaže, da niso daleč.“ In res se je kmalu prikazalo veliko lepo poslopje. Zahvalni vzdih k Mariji Devici se je izvil iz src ubogih popotnikov; prišli so v Parambas.

Gospod Fleming, velik salezijanski prijatelj, je bil posestnik lepe palače, a ni ga bilo doma. Tudi sin je šel daleč na lov. Poslali so ponj, popotniki so pa ta čas stopili pod streho. Zvedeli so tudi, da so v sosedovi hiši štirje možje, ki so ravnokar prepotovali gozd. Šli so k njim in zvedeli strašne stvari. Pripovedovanje je potrdila njihova zunanjost: bili so slabotni, raztrgani, ranjeni od grmovja in trnja. Eden izmed njih se je celo izgubil, in malo je manjkalo, da ni lakote umrl.

Medtem je prišel ravno Fleming. Iznenadil ga je prizor tolikih ptujcev. Skoraj je zaprl vojakom vrata. Le pogled na misijonarje ga je umiril — prosil je odpuščanja. Ko je pa v misijonarjih spoznal salezijance, jih je uljudno povabil, naj mu sledijo. „Kdo bi si mislil, da ste vi tukaj. Stvari v Quitu morajo biti močno napete. Kdo vas je navdihnil, da pridete k meni v te daljne kraje?“

— Vaša ljubeznivost, gospod Fleming. — Veste, kaj nas še čaka? Pot skozi gozd.

— Skozi gozd? zavrne začudeno Fleming; — govorite resnico?

Med tem so stopili v sobo. Začudeno so opazovali lepe stene: „Kdo bi bil mislil, da bomo v teh puščobnih krajih našli tako pripravno in lepo poslopje. Kakšni stoli . . . kakšna ogledala . . . kako lepe preproge!“

Fleming je bil ponosen. Hotel jim je pokazati celo poslopje. Predno so vstopili v sobe prvega nadstropja, se je Fleming obrnil k vojakom, ki so hoteli za njim in jim rekel: „Samo načelnik, drugi naj ostanejo spodaj.“ In morali so ubogati.

Medtem ko so se misijonarji veselili radodarnosti ljubeznivega gospoda, je zamorec, katerega so pripeljali s seboj, ne vem kako, zbežal. Nek vojak ga je videl, ko se je skril med vrata; tekel je za njim, ga vjel in neusmiljeno bičal. Fleming, ki je poznal zamorca, je to opazil in se zanj potegnil.

— Kaj delaš tukaj? ga vpraša.

— Prisilili so me, da kažem pot.

- Tako? Pustite ga v miru, hočem, da je prost.

Indijanke iz otoka „Dawson“.

Tu se ošabno vzdigne častnik, bržkone vžaljen radi mrzlega sprejema, in skoraj grozeč vpije: „On je naš jetnik in nikdo ga ne bo oprostil!“

— Če ga ne izpustite zlepo, ga vam bom po sili iztrgal iz rok. To rekši zapusti vse in teče v bližnjo sobo. Šel je po puško. Tudi vojaki so pripravili orožje in se postavili pred vrata. Vse je kazalo, da bo tekla kri.

Misijonarji, videč veliko nevarnost, so najprej prosili načelnika, naj ukaže mir, potem so pa h teli k Flemingu in mu prigovarjali, naj prizanese. Po dolgem prigovarjanju se je vendar umiril.

Še nikdar niso misijonarji tako sladko počili, kakor nocoj. Gospodar jim je odstopil najlepše sobe. Kdo bi ne hvalil božje Previdnosti?

Drugo jutro prvega septembra so zgodaj vstali. Zmolili so jutranjo molitev in predno je bila ura šest, so bili pripravljeni za daljno pot. Polni hvaležnosti za veliko postrežbo, so se poslovili od dobrega gospoda ter se napotili proti Liti.

(Dalje.)

Matto Grosso.

(Pismo salezijanskega misijonarja č. g. M. Rui.)

Velečastiti oče!

Vsak dan bolj opazujemo, da so naši misijoni pod varstvom presladkega Srca in mogočne Matere Marije Device. Tudi danes Vam pošiljam lepe novice. Meseca junija je prišlo 140 divjakov, ki so se naselili v naši bližini. Dajejo nam najlepše upanje . . .

Delo dobro prospeva. Pred vsem smo pripravili borno stanovanje ljubemu Jezusu, da zdaj vedno biva med nami: štiri stene iz surove opeke, sredi njih pa majhen oltar. Postavili smo štiri vrste koč in sicer tako, da je med njimi ostal obširen, 100 *m* dolg in 80 *m* širok prazen prostor. Doslej smo dodelali 80 koč. Sredi trga smo postavili veliko poslopje, imenovano *Bryito*, kjer se o praznikih zbira ljudstvo, po noči pa služi kot spalnica dečkom.

Zasadili smo tudi lep gozdiček. Vsaki družini naših divjakov smo odkazali majhen prostorček, da se vadi v poljedelstvu. Dečki obiskujejo šolo in nekateri že znajo moliti Češčenamarijo, nekateri pa poznajo celo velike in male črke. Je sicer malo, a to malo kaže, da so razumni. Deklice rade zahajajo k našim sestram, da jih učé šivati in tudi izmed teh so se nekatere že precej naučile.

Sv. krsta nismo mogli podeliti drugim, kakor nekaterim novorojencem, ker še niso dosti utrjeni v verskih resnicah; upamo pa, da nam bo to kmalu mogoče.

Kar nas žali je to, da nam manjka obleke, da bi jih oblekli. Dobili smo iz zavoda v Cuyaba različnih stvari, a vse premalo.

Ubogi divjaki žive radi v naši bližini, nas ljubijo, spoštujejo in v vsem ubogajo. Zlasti uljuden je *bari* (duhovnik), po imenu Mihael Rua. Zvedel sem od njega precej stvari o njih praznoverstvu. Upam, da Vas ne bom utrudil, če Vam na kratkem nekoliko razjasnim.

Zdi se mi, da se v teh divjih gozdih hudoben duh spremeni v angela luči, da ga častijo mesto Boga. Rekel je, da z blagoslovljenjem živali in rib, kjer divje vpije, se zvija, grize kakor stekel pes in se trese kakor obseden, povabi dobrega *Marebo* (boga), da pride pokusit ono divjačino, da potem ne škoduje ljudem. Pri blagoslovljenju mora močno vpiti, ker dober Mareba

je le eden in sicer v četrtih nebesih. V prvih, drugih in tretjih stanuje mnogo *bopov* in zlobnih Marebov, ki sovražijo ljudi in jim želijo smrt. Pri dobrem Marebi v četrtih nebesih stanuje blaga žena in njen sin. Z dobrim Marebo ne more nihče govoriti, le dvem višjim duhovnikom (*bari* — katerih eden se imenuje Mihael Rua) je to dovoljeno; pač pa nižji duhovniki lahko govorijo z njegovim sinom. Kakor dobrega Marebo povabijo, da okusi jed, tako njegovega sina pokličejo, da zdravi bolnike. Zato so zopet novi obredi. Pravijo, da je *bope* tako združen z bolniki, da je njegovo obličje na njih obličju, njegovi roki na njihovih rokah, njegove noge na njihovih nogah. Pri preganjanju tega boga se duhovnik trese po celem telesu. Šele tedaj, ko mine obred, postane miren, češ, da je bope zbežal.

Nižji bari naznanijo tudi dan smrti, to pa zlasti pri malih otrocih. Rad ali nerad mora ta dan bolnik umreti. Ako bari uvidi, da bolnik ne bo umrl sam od sebe, tedaj mu zamaši usta, in ubogi bolnik mora radi pomanjkanja dihanja umreti.

Po smrti grejo le bari v nebesa, vsi drugi ostanejo na zemlji. Zato videč utrinek zvezde, začnejo grozno tuliti in obupljivo jokati, rekoč: „Bari se jezi nad nami in se bliža zemlji, da nas kaznuje in umori.“

Ko mi je bari to pripovedal, se je začel močno tresti; moral sem ga pustiti v miru. Iz vsega pripovedovanja sem pa uvidel, da ima njih vera nekako podobnost z našo vero, radi česar ne bo težko razlagati v dobrem Marebi edinost Boga, v njegovem sinu Jezusa Kristusa, v dobri ženi iz četrtih nebes Marijo Devico . . . . . .

Skončam s prošnjo, da se nas spominjate. Družina je velika in mi potrebujemo božje pomoči. Priporočite nas dobrim sotrudnikom in blagoslovite vse, zlasti udanega v Srcu Jezusovem

J. Balzola.

Misijonar.

(Za odhod novih misijonarjev.)

Videl sem ga, ko se je povrnil iz daljnih dežel, kamor se je podal oznanjevat božjo besedo narodom, ki ležé v smrtni témi, v smrtni senci.

Videl sem ga, . . . ali oh, kako se je spremenil od onega dne, ko je odpotoval prvič.

Dolga brada, ki pada na njegova prsa, veličasten ljubezniv pogled ga dela častitljivega; na čelu nosi vtisnjeno znamenje trpljenja, kojemu se je moral podvreči v onih deželah dušne teme.

Jaz sem te videl, o častiti duhovnik Najvišjega, in tvoj pogled mi je vzbudil tisoč misli.

Nekega dne si bil v cvetu mladosti. Smehljanje in upanje je lepšalo pot tvojega življenja, . . . tisoč src te je ljubilo, in prihodnjost se ti je smehljala, kakor se smehlja prvi žarek jutranjega solnca vrtni cvetici.

Ali v sredi tega veselja je poslal Gospod iz nebes angela, da je vdihnil v tvoje srce besede božjega Zveličarja: „Relinque, quae habes et sequere me — zapusti, kar imaš in mi sledi.

In ti si ga slušal . . .

Ni zadostovala žalost tvojih roditeljev, ne solze bratov in sester, ne prigovarjanje sorodnikov in prijateljev, — ni zadostovala misel, da boš

moral žrtvovati blaženo bodočnost trpljenju in pomanjkanju, hotel si oditi in si odšel.

Odrinil si in dal svetu pretresljivi „z Bogom“. Z Bogom domovini, kjer si bil rojen, kjer si dihal prvo sapo svojega življenja, — z Bogom onim gričem, onim travnikom, ki so razveseljevali leta tvoje mladosti, z Bogom oni hiši, ki te je sprejela med svoja zidovja, svedok tvojega veselja in tvoje zabave, z Bogom oni zibelki, ki je sprejela tvoje prve krike . . . in slednjič z Bogom onim starišem, ki so ti dali življenje in ki bi sedaj najraje stopili med hišna vrata in ti ubranili izhod.

Tudi zate je bil bridek oni trenutek, a bila je beseda božja . . ., poprej Bogu, potem ljudem. Borba je bila trda, strahovita, a slednjič si izšel zmagalec.

Dal si zadnji poljub, — da, zadnji tukaj na grbančena, upala lica svojih roditeljev, močena od solza dveh sivih starčkov, tebi najdražjih bitij zemskega okrožja. Objel si jih zadnjič z otroško ljubeznijo, — morda si okrajšal njih dneve.

In si odšel . . .

Odšel si z zaupanjem v božjo Previdnost, z križem v roki, z mečem sv. križa in s ščitom nebeškega upanja, z gorečo ljubeznijo do svojega bližnjega.

Jaz ti nisem sledil pri težkem odhodu, nisem ti sledil črez viharno morje, ne te videl, ko si stopil na tla ptuje zemlje ter primerjal nerodovitnost ptujega sveta s plodonosnimi travniki in vabljivimi holmci svoje domovine. Nisem bil pričujoč, ko si se boril z lakoto, z žejo, z zvermi, z ljudmi bolj krutimi od divjih živali. Nisem poslušal, kako močno je utripalo tvoje srce tam sredi brezmejnih Pamp, v sredini neskončne samote, na vrhuncih gorskih višin, na širnem morju, na sivih vodah tisočerih obal.

Toda šumljanje gorskih valov, hladen vetrič ranega jutra sta mi pripovedovala o tvoji radosti, o tvojih tolažbah, kadar si se po velikem trudu mogel povrniti z jagnjetom na rami; — kadar si se mogel v večernem mraku vleči pod palmo brezkončne puščave, potem ko si pridobil novo dušo za Onega, ki je oče umrjočih.

To je bilo plačilo tvojega trpljenja: tega in ne drugega si mogel in moreš pričakovati v dolini bridkosti.

* * *

Mnogo let je preteklo, in usoda te je zopet privedla pogledat domovino . . . Tiha voda Velikega morja te je čislala v tvojem potovanju; nebo se je smehljalo v svoji čistosti, tisoč src te je z veseljem pozdravilo — stariši pa te blagoslavljajo iz nebes.

Dolgo si se trudil; . . . tvoje zdravje zahteva, da preživiš ostale dnove svojega življenja v naši sredini, . . . da, preveč si se trudil.

Ali kaj pravim? Oj, kako se motim! Le malo dni boš ostal med nami in zopet boš rekel „z Bogom“; tu ni več tvoja domovina, tam doli te pričakuje na tisoče duš.

O častiti apostol Kristusov! — svet te je imenoval neumnega, a jaz ne poznam večjega junaka.

Nove salezijanske cerkve.

I. **V Avstriji:** 1. *Svetišče Marije Pom. v Ljubljani.* — Krasna zgradba v gotskem slogu. Delo prospeva, vendar še veliko manjka, predno bo dovršeno.

2. *Svetišče Marije P. v Oswiecim na Poljskem.* — Veličastna stavba, ki ni nič drugega, kakor popolno prenovljenje velikega starega svetišča, katero je odbor salezijanskih sotrudnikov izročil salezijancem.

3. *Cerkev v Daszawi na Poljskem.* — Velika potreba jih sili, da v kratkem začnejo zidati.

II. **Na Laškem:** 4. *Cerkev sv. Avguština v Milanu.* — Veličastna cerkev po načrtu arhitekta Arpesani-ja. Tri ladije v pravem lombardskem slogu so že pokrite.

5. *Svetišče sv. družine v Florenciji.* — Temeljni kamen je že l. 1903 blagoslovil nadškof iz Bologne, nj. em. kard. D. Swampa. To leto so dozidali cerkev 1 *m* iz zemlje, toda zgradba radi pomanjkanja dohodkov počasi raste.

6. *Cerkev v Testaccio blizu Rima* — so sv. oče izročili salezijancem, da jo oni dovršijo.

7. *Svetišče Jezusovega Srca v Bologni* — je bilo pokrito letošnje leto. Stavba je velikanska, in manjka še vsa notranja oprava.

III. **V Švici.** — 8. *Cerkev Marije Pom. v Curihu* — bo veličastna stavba v romanskem slogu s tremi ladijami.

IV. **Na Španskem:** 9. *Svetišče Jezusovega Srca na gori Tibi Dabo.* — Ta monumentalna cerkev bo venčala vrhunec slikovitega hriba. Temeljni kamen je dne 28. decembra 1904. blagoslovil kard. Casanas. Zidana bo v obliki latinskega križa in bo dolga 36 *m* in široka 26 *m*. Štirje stolpi visoki po 40 *m* se bodo vzdigovali na vsaki strani, sredi njih se bo pa dvigala 50 *m* visoka kupola, na kateri bo stal kip Jezusovega Srca. Nanj se ne bo ozirala le veličastna Barcelona, marveč tudi oddaljeni okraji in vasi. Prihodnje leto meseca junija o priliki 25-letnice salezijanske družbe na Španskem, posvetijo veličastno svetišče.

10. *Cerkev Marije P. v Madridu* — so odprli 12. oktobra t. l.

11. *Svetišče Marije P. v Santander* — se je letos pokazalo iz zemlje in bo v veliko korist onem krajem.

V. **Na Angleškem.** — 12. *Cerkev sv. Marije Magdalene v Wandsworthu* (London). — Temeljni kamen so blagoslovili 8. septembra na praznik Marijinega rojstva.

13. V Guernesey na Normanskih otokih so izročili salezijancem dve župniji. Ena teh je brez cerkve. Za zdaj so postavili malo kapelico, katero pa nameravajo razširiti v veliko župnijsko cerkev.

VI. **V Braziliji.** — 14. *Cerkev Marije P. v Jaboatao* blizu Pernambuka; — so blagoslovili temeljni kamen dne 8. septembra t. l.

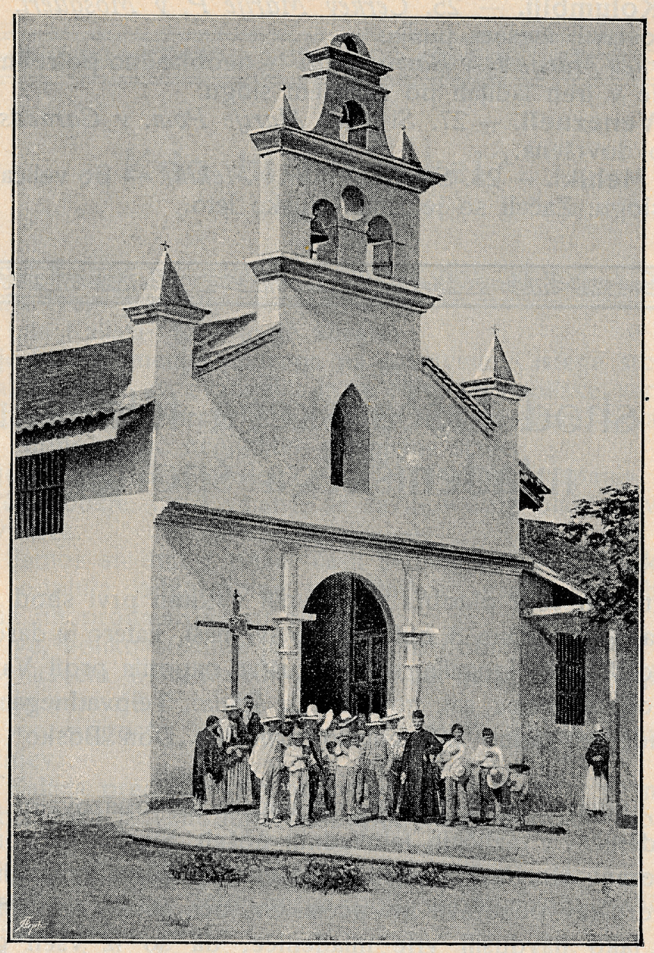
15. *Svetišče Marije P. v Nichteroy.* — Radi pomanjkanja dohodkov so morali zidanje za eno leto pretrgati.

VII. **V Argentini.** — 16. *Cerkev sv. Karla v Buenos-Airesu.* — Po mnogih težavah je skoraj dovršena. Načrt je naredil salezijanski duhovnik

prof. Ernest Vespignani, ki vodi tudi delo. Prihodnje leto jo slovesno posvetijo. Kapelo vernih duš pod cekvijo so odprli 8. decembra lanskega leta.

17. *Cerkev v Bahia Blanca.* — Od treh ladij so doslej mogli dozidati le eno, ki pa nikakor ne zadostuje.

18. *Cerkev Marije P. v Viedmi* (Patagonija). — To veličastno cerkev je l. 1903. začel zidati nadškof J. Cagliero. V korist zgradbi so v mesecu septembru t. l. napravili veliko loterijo, katere so se s svojimi darovi udeležili

Nova salezijanska cerkev med Patagonci.

tudi sv. oče Pij X., kardinal Merry del Val, kardinal Rampolla in mnogi nadškofje in škofje.

19. *Svetišče Marije P. v Trelew* (Patagonija). — Temeljni kamen so blagoslovili meseca septembra t. l.

20. V Punta Arenas so dovršili dve kapeli. Prihodnje leto nameravajo začeti tri nove, da tako ljudstvo obvarujejo protestantizma.

VIII. **V Perú.** — 21. *Svetišče Marije P. v Arequipi.* — Votivna cerkev v korintskem slogu, katero so l. 1896. obljubili salezijanci, izgnani iz Ekvadora. Ni še popolnoma dovršena.

22. *Cerkev Marije P. v Limi.* — Ta monumentalna cerkev bo služila zlasti za laške izseljence.

IX. **V Ekvadoru.** — 23. *Cerkev Marije P. v Quitu.* — Je lepa zgradba v rimskem slogu s krasno kupolo. Ni še dovršena, a manjka malo.

24. *Cerkev Marije P. v Riobambi* — ne tako obširna, a v istem slogu kakor svetišče v Quitu.

NB. Cerkev v Gualaquizi se je podrla radi starosti. Treba jo bo popolnoma podreti in zidati novo.

X. **V Kolumbiji.** — 25. *Cerkev Marije P. v Mosqueri.* — Temeljni kamen so postavili meseca junija.

26. *Cerkev Marije P. v Barranquilli* — neobhodno potrebna za morske popotnike. Je v treh ladijah po rimskem slogu.

XI. **V Venezueli.** — 27. *Svetišče Marije Pom. v Caracas* — bo pravi biser, ko bo dovršena.

XII. **V Mehiki.** — 28. *Svetišče M. P. v Mehiki.* — Bo veličasno svetišče v gotskem slogu. Začeli so je zidati lansko leto.

Prvi shod krščanskega telovadnega mladeniškega športa.

V začetku meseca oktobra se je vršil v Rimu prvi shod krščanskega mladeniškega športa. Dne 8. oktobra po sv. maši, katero je daroval kardinal Cavagnis v cerkvi sv. Ignacija, so se društva napotila proti Vatikanu. Pred društvi je stopala godba sal. gojencev iz Rima. Telovadnega shoda se je udeležilo tudi telovadno mladeniško društvo „Don Bosko“ iz Sempierdarene.

Obilo ljudstva se je zbralo na ulicah ter opazovalo dolgo vrsto krepkih mladeničev v različnih telovadnih nošah. Sv. oče so sprejeli društva v kraljevi dvorani. Dr. Pavl Pericoli, predsednik krščanske katoliške mladine, je v imenu društev pozdravil sv. očeta. Sv. oče so se zahvalili in s svojo prijaznostjo tako navdušili vrle mladeniče, da so iz vseh grl odmevali živahni živio - klici.

Popoldne je bila na obširnem dvorišču sv. Damaza zadnja poskušnja. Navzoči so bili sv. oče in mnogo drugih odličnih oseb in cerkvenih dostojanstvenikov. Godba salezijanskih gojencev je proizvajala najtežje točke.

Zvečer so se zbrala društva na dvorišču Belvedere. Tu so jim razdelili zaslužna darila. Salezijanski šport „Don Bosko“ je prejel zlato svetinjo za vzdigovanje tež, dve veliki srebrni svetinji prve vrste in svetinjo vermeil za umetno kretanje.

„Zanimiva slavnost“, piše „Osservatore Romano“, „je pustila vsem najslajši spomin, društvom laških mest pa najglobokejša občudovanja radi

gostoljubnega sprejema v rimskem mestu, ki je nekoč zrlo borbo in trganje človeških udov, zdihujoč k Najvišjemu, zdaj pa gleda po svojih ulicah dolge vrste mladih atletov, ki v krepkih prsih hranijo neomadeževano vero svojih očetov, v močnih rokah pa skrivajo možato krepost za branitev domovinskih pravic".

Drugi telovadni shod mladeničev bo prihodnje leto v Milanu, meseca septembra l. 1908. o priliki jubilejne slavnosti sv. Očeta pa zopet v Rimu.

Kdo bi bil rekel?

— Kalista, Kalista, pri efeških vratih, na poti, ki vodi v Smirne, nek deček pričakuje tvoje pomoči.

Kdo je bila Kalista? Kdo jo je klical?

Kalista je bila plemenita matrona na Jutrovem. Čistega srca in velikodušna je slišala besede sv. evangelija in se oklenila katoliške vere. Življenje je obrnila v dobra dela, prepričana, da bo z bogastvom, s katerim jo je obdaril Bog, kupila venec neminljive posmrtne slave.

Nekoč je sanjala. Skrivnosten glas jo je klical iz spanja. Misleč, da je to navdihnjenje božje, hitro vstane, se zavije v dolg plašč in v spremstvu služkinj hiti v Efez.

Efez in Samos ste bili v onem času semenj sužnjev. Vsak dan so iz njiju obrežja odplule ladije polne nesrečnikov: grabili so jih žalujočim sorodnikom in jih prodajali kakor živali.

Kdo ne ve, koliko sužnjev je bilo v oni dobi? Da so se kupci rešili upora, so po nasvetu Platonovem prihajali od daleč in iz ptujih pokrajin prevažali sužnje v svoje domovje.

Rimljani so pogosto zahajali v Efez; vabila jih je zunanja lepota nesrečnih sužnjev.

Prišedši Kalista pred efeška vrata, najde med drugimi nežnega dečka. Ptujci so ga pripeljali iz vzhodnih pokrajin, da ga prodajo bogatim Rimljanom.

Kljub velikemu trpljenju so ostale prijazne poteze na njegovem obličju: živahne oči, jasno čelo, nežna polt, v obnašanju različen od nesrečnih tovarišev.

Kalisti se je zdelo. da je to deček, katerega ponuja božja Previdnost: kupila ga je, ga pustila vzgojiti v božjem strahu in ga imenovala dediča svojega imetja. Toda deček ni hranil zase; vse je obrnil v blagor ubožcev.

* * *

Nekega dne je krivoverec Marcijon, ki je toliko škodoval sv. cerkvi, srečal škofa in ga ošabno vprašal: „Ali me poznaš?"

— „Da", odgovori škof, „v tebi poznam prvorojenca hudobnega duha".

Kdo je bil ta škof? Bil je škof iz Smirne, škof Polikarp, kateremu je po naročilu Jezusa Kristusa pisal sv. Janez: „P o z n a m t v o j o b r i d -

kost in tvoje uboštvo, ali bogat si in si preklinjan od njih itd.... toda nič se ne boj, kar boš trpel, bodi zvest do smrti in ti bom dal krono življenja. (Razodetje II. p.)

In kdo je bil Polikarp? Bil je deček, vzgojen od pobožnega, starega škofa. Ta je spoznal njegovo nadarjenost in mu podelil duhovsko čast. Bolan ga pokliče k sebi, ga prime za roko, jo pritisne na srce, potem jo poljubi in reče: „Hvala ti, o Gospod!“ To rekši zdihne. S tem mu je sveti škof izročil svojo apostolsko besedo.

Ko so se kristjani zbrali, da bi imenovali novega škofa, so videli na Polikarpovem čelu nebeški plamen. Enoglasno so ga imenovali pastirja ter ga peljali Janezu, naj ga posveti.

Sv. Hieronim (De script. eccl. XVII.) opeva prvega škofa na Vzhodu. To je bil Polikarp, ki je z mučeniško palmo venčal življenje.

In hočete vedeti še bolj natančno? On je tisti deček, katerega je pred efeškimi vratmi kupila Kalista.

Kdo bi bil rekel?

Da, kdo bi bil rekel? Ali ni to nam mogočna spodbuda, da se trudimo za zapuščeno mladino? Če je mali suženj dobro vzgojen postal eden najbolj gorečih škofov, mogočen branitelj sv. vere, neustrašen mučenik, ali ne bodo naši dečki postali vsaj dobri državljani, zvesti kristjani? Ali ni to zgodovina našega Boska? Kolika tolažba in čast onim duhovnikom in neduhovnikom, ki so odkrili nadarjenost revnega kmečkega sina Janeza Boska, ga začeli poučevati in tako preskrbeli 19temu stoletju največjega pedagoga, novega sv. Vincenca Pavl. Kaj misliš da bo iz tega dečka? lahko vprašamo pri vsakem otroku, zato tudi mi slušajmo glas ljubezni, ki nam pravi: Trudimo se tudi mi za revno zapuščeno mladino!

Pohujšljivi spisi — nevaren strup.

Hudobni pišejo in razširjajo slabe knjige, misleč, da bodo ž njimi uničili sv. vero. Prazen trud! Kakor mogočna skala sredi viharnega morja, tako bo sv. vera v svojih dogmah, v svoji morali in svojih naukih ostala sredi najhujših viharjev nepremagljiva. Trinogi so se trudili, da bi v potokih krvi potopili katoliško vero, toda iz krvi so pognale nove, še lepše cvetke. Krivoverci so jo skušali uničiti z krivimi nauki, toda sredi bojev je še bolj jasno pokazala resnico. Brezverci so jo hoteli pregnati, izkristijaniti; preklinjali so jo z besedo, s spisi in z deli, a še lepša kot poprej, še bolj močna se je pokazala sv. vera. Zato pred slabimi spisi nima trepetati vera Jezusa Kristusa, pač pa naj trepetajo ubogi verniki, da v svoji slabosti ne podležejo pogubnim prekanam pohujšljivih spisov, ki plenijo in morijo. Bežijo naj pred njimi, kakor pred strupeno kačo! K temu naj jih sili:

I. Razum.

Naraven nagib sili živali, da se oddaljijo od nevarnih krajev, da bežé pred nevarnimi lovci in si zagotové življenje v varnih brlogih. Več kot naraven nagib pri živali, je razum pri človeku. In kaj svetuje človeku razum? Oddaljiti od sebe vsako nevarnost, bodisi telesno, bodisi dušno. In kdo more dvomiti, da branje slabih spisov ne škoduje duši? Ako izvzamemo duhovnike, katere veže dolžnost, da se natančno poučijo o cerkvenih vedah, najdemo med svetom prav malo takih, ki bi tako natančno poznali nauk sv. vere, da bi znali vsi-

kdar razločevati pravo od nepravega in odkriti zvijačo zlobnih pisateljev, ki navadno skrivajo zmote pod lažnjivo obleko resnice — večina ljudij vé le to, kar so se naučili v otročjih letih. Bodo li s tako malenkostnim spoznanjem verskih resnic smeli prebirati brez nevarnosti spise, ki kažejo zmoto v zlati posodi, olepšano z vabljivim slogom, s čistim jezikom, z živahnim opisovanjem? Nikakor; taki ljudje bi občutili žalostne učinke pohujšljivih spisov. Zmote, nasejane v onih spisih, jim ne bodo nakrat škodovale in zamorile njih vero, pač pa bodo otemnile njeno svetlobo; še bodo verovali, a njih vera bo postojala čedalje bolj omahljiva. Kadar pa vera začne omahovati, tedaj omahuje tudi nravnost. Četudi se včasih to ne zgodi, vendar čitatelj slabih spisov ne ostane brez krivde, kajti vsakdo je dolžan izogibati se in bežati pred nevarnostjo. Samoumora ni kriv le tisti, ki se umori z nožem, marveč tudi tisti, ki se skuša usmrtiti. Ali ne stori isto bravec pogubnih spisov? Kakšna nespametnost tedaj prebirati slabe spise!

II. Zgledi.

Žalostni zgledi vseh stoletij nam pričajo, kako škodljivi so slabi spisi človeški družbi in posamnim osebam. Za zgled naj vam bo žalostni padec, ki je iz visokosti znanosti in svetosti vrgel v sramotne zmote toliko slavnih učenjakov. Poglejte Eutiha, hrabrega branitelja sv. vere! Manihejovi spisi ga spreobrnejo in storijo načelnika premnogih krivovercev. Bardasan sirski, ki spreobrnjen h katoliški veri, poln svetosti in gorečnosti razširja z besedo in s spisi nauk Jezusa Kristusa, bere krivoverne knjige Valentina in se nasrka zmot ter tem zmotam pridruži še druge. Kdo je premotil Julija alikarnaškega, duhovnika Avita in Bolinceva? Spisi Origenovi in Melantonovi. Slabi spisi Priscilijanistov so pohujšali Špansko in Portugalsko, spisi Wiklefovi krščansko Boemijo. Kak poraz so v 16. stoletju napravili po Nemškem krivi nauki Lutra Martina, kakšen poraz v 18. stoletju nauki enciklopedistov na Francozkem, v 19. stoletju spisi brezbožcev in prostozidarjev po celi Evropi. Ako se omajejo močni stebri, kaj bo šele s slabotnimi bilkami? In odkod izhaja peklenski srd, ki sili krivoverce in brezbožneže, da pišejo in razširjajo knjige polne zmot, polne laži, obrekovanja in pohujšanja? Iz prepričanja, da bodo prej ali poslej slabi spisi spreobrnili ljudstvo na pot pogube.

Toda slabi spisi ne otemne le sv. vere v človeškem razumu, marveč pokvarijo tudi človeško srce in lep značaj. O tem nas prepričajo starodavni zgledi; to nam potrdijo tudi današnji, črez katere je bolje, da razprostremo debelo zagrinjalo in tako zakrijemo očem žalostne prizore — učinke slabih spisov.

III. Zgodovina.

Zgodovina, učiteljica človeškega življenja, nam kaže splošno prepričanje, da iz pogubnih spisov izhajajo najbolj žalostni prizori. Zato so Atenci izgnali one pisatelje in zažgali one spise, ki so žalili njih bogove. Grki so razmetali spise nečistega Epikura; Rimljani so hoteli prezreti spise Nume, kot razžaljive rimskim bogovom; v isti nevarnosti so bile knjige Ciceronove: *De natura Deorum.* Cesar Avgust je ukazal sežgati nad 2 tisoč knjig, katere je poznal nevarne republiki, prepovedal je tudi knjige Ovida ter ga poslal v prognanstvo. Platon je zahteval, naj se odstranijo iz mesta vse nesramne knjige. Tako so pagani skrbeli za ohranitev sv. vere in za blagor svojih narodov. Ali ni to v sramoto sedanji dobi, ko povsod, kamorkoli stopimo, najdemo spise, ki žalijo verski čut in to z izgovorom, da pobijajo zmote in odkrivajo resnico. Izgovor vreden tistih, ki nimajo pameti.

IV. Zakoni.

Kako ostre so bile postave paganskih postavodajavcev proti tistim, ki so z besedo ali dejanjem onečastili njih napačno vero, nam pričajo strahovite muke brezštevilnih mučencev: muke, katere bi dandanes po pravici zaslužili pogubni pisatelji, ki s svojimi spisi skušajo zatreti češčenje pravega Boga in je nadomestiti s češčenjem peklenskih duhov. — Pozneje je veliki Konštantin pomnožil svete knjige, katere je razpršilo preganjanje minulih časov, ter je ukazal, naj povsod iščejo knjige Porfirijeve in drugih hudobnih pisateljev in jih zažgejo. Teodozij je ponovil ta zakon, češ da „slabi spisi kličejo božjo jezo in škodujejo dušam.“ To so posnemali Marcian, Justinian in več drugih vladarjev, prepričani, da je vera najbolj trden temelj človeške družbe.

In kaj bomo potem rekli o sv. cerkvi, ki se neprestano trudi, da bi odstranila strupeno pašo svoji čredi? Varuhinja resnic, vere in morale je določila posebna sodišča, da cenijo spise. Večkrat je celo izrekla prokletstvo tistim, ki bi se drznili brez njenega dovoljenja raz-

širjati in brati pogubne spise, katere je ona naravnost zavrgla. Ali ni to viden dokaz, da so slabi spisi po sodbi vseh modrijanov potok brezbožnosti, nenravnosti in neznačajnosti?

Ako je tako, kdo se ne bo izogibal slabih spisov? Obnašanje prvih kristjanov naj nas uči, kako naj ravnamo s slabimi spisi in pogubnimi pisatelji. Sv. Janez pravi, da ne smemo sprejeti v svojo hišo, niti pozdraviti tiste, ki bi se drznili razširjati nauk nasproten nauku Jezusa Kristusa. In mi vidimo, da on ni hotel občevati z krivovercem Ebionom in se umivati v kopeli, kjer se je kopal krivoverec Cerint Istotako je ravnal učeni Polikarp z krivovercem Marcijonom. Evzebij vercelski je bolj želel umreti lakote, kakor vzeti kruh iz rok Arijcev.

Ako je tako nevarno občevati z hudobneži celo v vsakdanjih stvareh in poslušati njih besede, kako nevarno mora šele biti, prebirati njih spise. Ako je že beseda hudobnežev, ki se komaj izustena zgubi v zraku, nevaren strup, ki zastrupi razum, srce in dušo, kako strupene bodo šele besede, pisane v pogubnih knjigah, ki ostanejo, katere lahko nosimo s seboj, jih večkrat prečitamo, pošiljamo iz družine v družino in dajemo v hrano tolikim mladeničem in mladenkam? Zato je sveti Pavel iz strahu, da bi se ravnokar spreobrnjeni zopet ne pohujšali, zapovedal, naj se v Efezu sežgejo vse nevarne knjige, dasi je njih vrednost segala nad 50 tisoč denarjev. Ljubitelji slabih spisov, posnemajte Efežane in sežigajte pogubne spise!

Ozrite se na družbo . . . kako strašen pogled! Kaj je veda, ločena od začetnika resnice? Skupina aboti in brezbožnosti v toliko opevanih zistemih racijonalizma, epikurejizma, transformizma in darwinizma. — Kakšna je vera te družbe? Gotovo ne Kristusova, ker Njega zasmehujejo in preganjajo. Njena vera je nova, ki ne druži človeka z Bogom, marveč ga stori sužnja strasti: vera brez zapovedi, brez zakramentov, brez darov, brez Boga. — Kakšno je nje češčenje? Tako, kakoršno more izkazovati Bogu človek, ki rojen iz opice (kakor oni hočejo), ne more priznati Boga za stvarnika; kakoršno more izkazovati človek Bogu, ki ne razločuje dobrega od hudobnega; Bogu ki ne kaznuje zla, ker s smrtjo je konec vsega. — In kakšna je nje nravnost? Dosti jasno nam govoré nesramne hiše, bolnišnice sifilitičnih bolezni, kaznilnice polne hudodelcev. In odkod vse to, kar toliko ponižuje človeško družbo in jo pelje nazaj k paganstvu? Od slabih pohujšljivih spisov . . .

Kdo more pri tem žalostnem prizoru ostati še miren? Don Bosko je poznal, kako škodljivi so slabi spisi, zlasti mladini, zato je po dnevi deloval z besedo in dobrimi zgledi, po noči je pa pisal koristne knjige. On je vedel, da so slabi spisi strup mladini, zato je z dobrimi spisi pobijal krive nauke in zmote, katere so hudobneži raztresali po svetu. Nad 70 koristnih knjig je prišlo izpod njegovega peresa. In da bi še lažje in ceneje izdajal knjige, je odprl po svojih zavodih velike tiskarne, ki so dandanes razširjene po celem svetu.

Ali bomo mi ravnali drugače, kakor je ravnal naš ustanovnik? Pomislite, dragi sotrudniki in sotrudnice, da z razširjenjem dobrih spisov in z uničenjem pogubnih razširjate kraljestvo božje in rešujete nedolžna srca. Na delo tedaj!“ — vaše delo bo bogoljubno: pokažite se prave sotrudnike in goreče sotrudnice don Boskovih del!

Vzgoja mora skušati, da dopade otrokom, da poplača njih trud z razveseljevanjem. Preskrbeti jim mora resno, a istočasno prijetno in delavno življenje: zanimive sprehode, neizbrisljive iz njih spomina. Med gojenci in vzgojitelji se mora ustvariti nepretrgljiva zveza ljubezni. — Dupanloup.

Če otrok ne igra, je slabo znamenje. V zavodu, kjer dečki ne igrajo, zgine ljubezen do učenja in se pokažejo vsakovrstni neredi. Živahna in nedolžna igra je velik pripomoček zoper slaba nagnenja gojencev. — Dupanloup.

Otroci ljubijo tistega, katere on ljubi, in kdor ne more ljubiti, bo dosegel malo sadu pri svoji vzgoji. — A. Gotte.

Različno.

Iz Hrvaškega. Na željo presv. biskupa dr. Antona Mahniča se je v Krku osnoval odbor za vzgojo hrvaških salezijanskih kandidatov. V tem odboru so: vlč. g. kanonik Matija Oršič, predsednik; vlč. g. kor. vikar Mate Brusić, tajnik-blagajnik; vlč. gg. Mihael Mužina, Fr. Volarič in Fr. Žič, odborniki.

Kalabrija. Že več let je don Boskov naslednik vlč. g. Mihael Rua gojil željo, da bi salezijanci v Kalabriji odprli zavod. Vse je bilo pripravljeno, da ga odprejo letošnje leto meseca septembra v Monteleonu, toda potres je uničil cerkev in zavod. Nesreča, ki je zadela Kalabrijo, je ganila vrhovnega predstojnika, da je ukazal zidati novo poslopje. Da bi natančno zvedel o nesreči, je poslal v Kalabrijo dva salezijanca. Ko sta mu opisala veliko nesrečo, je takoj brzojavil vodju sal. zavoda v Mesino, č. gospodu dr. Salvatoru Gusmanu, naj se poda na nesrečni kraj in naj izbere sirote. Istočasno je kneginja Leticija Savojska poslala turinski dami Donno Amalijo Capelli in grofico de Rege, da bi pomagali salezijanskim duhovnikom. Med tem je pa nj. c. kr. vis. Leticija Savojska hodila po dobrodelnih turinskih zavodih in iskala brezplačne prostore za uboge sirote. Salezijanski duhovniki in gospe so nabrali lepo število dečkov in deklic, izmed katerih jih je vrhovni predstojnik salezijanski sprejel 80 ter jih poslal po svojih zavodih. Da bi mogli salezijanci še bolj podpirati bedno deželo, so sklenili zidati zavod v Borgiji in Soveratu, kar so vsi časopisi z veseljem sprejeli, vedoč, da bi Kalabriji škodovalo, ako bi preveč dečkov zapustilo nesrečno domovino in se preselilo v boljše kraje, od koder bi se ne marali vrniti.

Odlikovanje sv. očeta. Sv. oče Pij X. so podpredsednika društva za cerkveno petje, salezijanskega duhovnika dr. Karla Baratto, obdarili s častnim križcem pro Ecclesia et Pontifice.

Sal. telovadno društvo „Don Bosko“ je meseca septembra prejelo v Savoni srebrno svetinjo in častni diplom.

Caracas (Venezuela). Predsednik združenih držav je meseca avgusta obdaril sal. poljedelsko šolo s častno svetinjo.

Shod v Berlinu. Da bi opomogli materijalni, intelektualni in moralni koristi nemških izseljencev, so v začetku oktobra sklicali v Berlinu sijajen shod, na katerega so povabili tudi salezijance. Shoda se je udeležil salezijanski duhovnik dr. Karl Zaffery, rodom oger. O tej priliki je na željo nemških salezijanskih sotrudnikov govoril v 20ih cerkvah in mnogih dvoranah o sal. napravah in don Boskovi vzgoji. Goreči duhovnik je pridobil sal. družbi mnogo novih sotrudnikov in sotrudnic.

V živahni igri dečki pokažejo vso svojo naravo. Ondi najbolj strahopeten in skrit značaj pozabi paziti nase in se pokaže na tisoč načinov. Ako opazujete igrajočega otroka, boste odkrili take stvari, o katerih bi nikdar ne mislili, in to vam bo pomagalo pri vzgajanju. — Dupanloup,

Otroci imajo slabotno glavo, in njih starost jih stori občutljive samo veselju. Ni tedaj umestno, zahtevati od njih popolnost in resnost, katera je večkrat nemogoča celo tistim, ki jo zahtevajo. Bati se je, da to spremeni njih živahnost v žalost, da otemni njih duh in zamori njih srčnost. Če so živahni, postanejo jeznoviti, če mirni, postanejo strahopetni. — Fenelon.

Kar je cvetka sadežu, pomlad letu, upanje človeškemu srcu, to je deček družini, cerkvi, domovini: je upanje velike človeške družbe.

Častivcem Jezusovega Srca.

Pospeševavec.

Kdor mene ljubi, ga bom tudi jaz ljubil in se mu bom sam sebe razodel. (Jan. 14, 21.)

Najlepše se je Jezus Kristus razodel svoji nevesti blaženi Alakok.

Bilo je 27. decembra l. 1673. na praznik sv. Janeza evangelista. Zamaknjena je klečala bl. Margareta pred Zakramentom ljubezni in zrla Srce, bliščeče se kot solnce. Obdajala je je trnjeva krona, na Srcu pa je stal križ.

In Jezus ji je ljubeznivo rekel:

— Glej moje Srce, goreče ognjišče ljubezni do ljudi in do tebe. Ne morem več skrivati plamena ljubezni, s tvojo pomočjo ga moram razširiti ter se odkriti ljudem, da jih obogatim z dragocenimi zakladi, katere hočem pokazati tebi . . . Zbral sem te, ker si slabotna in nevredna, da uresničim plemeniti namen.

Tedaj je Jezus vzel deviško srce blažene neveste in je položil v Svoje, kakor neviden atom v peč ljubezni, potem je pa zopet vrnil.

— Glej, ljuba izvoljenka, — je rekel, — glej dokaz moje ljubezni. V prsih hraniš majhno iskro moje ljubezni, ki naj te vžiga do zadnjega zdihljeja! . . . Odslej boš izvoljena učenka mojega Srca.

Blažena je bila na vrhuncu veselja.

Kolika sladkost v teh besedah.

Pomisli o duša, da je Jezusovo Srce izbralo tudi tebe, da ti odkrije svoje skrivnosti, da postaneš njegova učenka. Kaj si doslej storila v povračilo za toliko ljubezen? Kaj si storila za razširjenje lepega češčenja? Morda ti manjka ognja ljubezni?

Jezus tudi tebi lahko podeli svojo ljubezen, ako ga prosiš.

Srčnost tedaj! Svet je skoraj omrznil, treba ga je ogreti . . . Treba je, da kraljuje presladko Srce božjega Zveličarja — oportet illum regnare. (I. Kor. 15, 25.)

In bo kraljevalo, če najde pospeševavcev.

Naj vas ne vznemirjajo vaši pregreški, marveč kadar padete, recite z vsem zaupanjem presladkemu Jezusovemu Srcu: *O edina moja Ljubezen, zadosti ti zame, popravi moj pregrešek in ga obrni v večjo čast Svojo, v blagor bližnjih, v zveličanje moje duše!*

— Vaši padci vam bodo tedaj pomagali k ponižnosti in spoznanju samih sebe. — Blaž. Marg. Mar. Alakok.

Stojim pri vratih . . .

Prijatelj, Jezus stoji pri vratih tvojega srca: hoče vstopiti. *Glej; stojim pri vratih in trkam.* (Raz. 3. 20.) Ali si mu že dovolil vstopiti? Že toliko časa trka . . ., toda . . .